

Debreceni Ítéltábla
Bf.III.381/2025/23.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2026. január 22. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társa ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2025. március 11. napján kihirdetett 4.B.53/2023/92. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

Terhelt1 I. rendű vádlottat a testi sértés büntettének [Btk. 164.§ (1) és (3) bekezdés] vádja alól felmenti.

A vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát 1 (egy) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 2 (kettő) évre enyhíti.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön.

A halmazati büntetésre utalást, valamint az I. rendű vádlott különös visszaesői minőségére utalást mellőzi.

Id. Terhelt2 II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát 2 (kettő) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Az elsőfokú eljárás során felmerült és az I. rendű vádlottat terhelő bűnügyi költség 294.400 (kettőszázkilencvennégyezer-négy száz) forint, 118.261 (száztizennyolcezer-kettőszázhatvanegy) forintot az állam visel.

Kötelezi a másodfokú eljárásban felmerült 33.600 (harminchármezer-hatszáz) forint bűnügyi költségéből id. Terhelt2 II. rendű vádlottat 16.800 (tizenhatezer-nyolcszáz) forint megfizetésére az állam javára.

A további 16.800 (tizenhatezer-nyolcszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Terhelt1 I. rendű vádlott tényleges tartózkodási helye: Sátoraljaújhelyi Fegyház és Börtön.

Id. Terhelt2 II. rendű vádlott telefonos elérhetősége: telefonszám1.

A határozat ellen Terhelt1 I. rendű vádlott és védője, valamint az ügyész nyomban, vagy három munkanapon belül a Kúriához címzett fellebbezéssel élhet.

Indokolás

[1] A Miskolci Törvényszék rendelkező rész szerinti ügydöntő határozatában Terhelt1 I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [a Büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1) és (3) bekezdés] és testi sértés vétségében [Btk. 164. § (1) és (2) bekezdés], id. Terhelt2 II. rendű vádlottat testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés (8) bekezdés I. fordulat]. Ezért Terhelt1 I. rendű vádlottat, mint többszörös és különös visszaesőt – halmazati büntetésül – 4 év fegyház fokozatú szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra, id. Terhelt2 II. rendű vádlottat 3 év börtön fokozatú szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett Terhelt1 I. rendű vádlott esetében a beszámításról, valamint megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható, id. Terhelt2 II. rendű vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban állapította meg. Rendelkezett még a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen Terhelt1 I. rendű vádlott a kihirdetést követően nyomban, védője a nyilatkozattételre fenntartott három munkanapon belül a súlyos testi sértés büntette vonatkozásában felmentésért, továbbá enyhítés végett, id. Terhelt2 II. rendű vádlott és védője a kihirdetést követően nyomban felmentésért, védője továbbá a tényállás téves megállapítása érdekében fellebbeztek. Az ügyész az ítéletet mindkét vádlott vonatkozásában tudomásul vette.

[3] Id. Terhelt2 II. rendű vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában a korábban előterjesztett védői perbeszédében elhangzottakat változatlan tartalommal fenntartotta, melynek lényege szerint, mivel az eljárás során nem igazolódott a vádban szereplő cselekménysor, ezért elsősorban bűncselekmény, másodsorban bizonyítottság hiányában a II. rendű vádlottat fel kell menteni, melynek alapja a II. rendű vádlott eljárás során mindvégig egyező, felelősségét hárító tartalmú vallomása, szemben tanúl sértett több alkalommal megváltoztatott vallomásával és a közvetlen bizonyítékok hiányával. Másodlagosan a büntetés enyhítésére is indítványt tett, nyomatékos enyhítő körülményként a II. rendű vádlott büntetlen előéletére, idős korára és az időmúlásra figyelemmel, szabadságelvonással nem járó büntetés kiszabását, illetve a megállapított bűnügyi költség jelentős mérséklését kérte.

[4] Terhelt1 I. rendű vádlott védője nem, az I. rendű vádlott azonban fellebbezését írásban részletesen indokolta. Továbbra is tagadta, hogy sértettet bántalmazta volna, álláspontja szerint sem közvetlen, sem közvetett bizonyíték erre nincsen. Mindezt egyrészt a sértett több alkalommal megváltoztatott vallomására alapozta, másrészt arra, hogy a helyszíni tárgyaláson rögzített testhelyzetéhez képest (a sértett a bal oldalán feküdt) a sérüléseket nem szenvedhette el, fizikailag lehetetlen lett volna. Hivatkozott még arra is, hogy a szakértő szerint a bordatörés elesés következménye is lehetett, amennyiben ő ököllel ütötte volna meg a sértettet, több bordatörést szenvedett volna el. Emellett továbbra is vitatta, hogy leütését követően olyan fizikai állapotban lett volna, hogy mindezt megtegye, figyelemmel az eszméletvesztésben töltött hosszú időtartamra is. Amennyiben a sértett által előadottak igazak lennének, abban az esetben a nadrágjának is vérfoltosnak kellett volna lennie. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság egyrészt idézze meg újra Dr. szakértőt igazságügyi orvosszakértőt, részben arra nyilatkoztassa, hogy a bordatörés a szúrás eredményeként keletkezhetett-e, részben az eszméletvesztést követő fizikai állapotára vonatkozóan, valamint kérte, hogy a bíróság a bűnjelkamrából szerezze be a lefoglalt nadrágját, annak bizonyítására, hogy nem térdelhetett a sértett mellett, mert akkor annak vérfoltosnak kellett volna lennie. Összességében a Be. 7. §-ára hivatkozva, mivel álláspontja szerint kétséget kizáróan nem bizonyított a bűncselekmény elkövetése, felmentését kérte, ugyanakkor vállalta továbbra is a felelősséget a tanú2 sérelmére elkövetett bűncselekményért. Enyhítő körülményként kérte, hogy a bíróság vegye figyelembe erre vonatkozóan tett beismerő vallomását, megbánását és azt, hogy bocsánatot kért a sértettől, valamint időközben rendeződött családi körülményeit, azt, hogy a büntetőeljárás miatt pszichiátriai gyógyszereket szed, illetve a jelentős időmúlást.

[5] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.176/2025/2. szám alatt tett észrevételében kifejtett álláspontja szerint a bejelentett védelmi perorvoslatok nem alaposak. A törvényszék az eljárási szabályokat betartotta, igen széleskörű bizonyítást folytatott le. A bizonyítékokat a logika szabályainak megfelelően értékelte és meggyőző indokolását adta annak, hogy tényállását mely bizonyítékokra alapította. Bár túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, az kisebb mértékben ellentétes az ügyiratok tartalmával és helytelen ténybeli következtetésen alapul a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjai alapján. A részbeni megalapozatlanság azonban az iratok alapján kiküszöbölhető. Szükséges a személyi részben, illetve a rendelkező részben kizárólag az I. rendű vádlott többszörös visszaeső minőségét rögzíteni, mivel az, hogy

egyben különös visszaesőnek minősülő bűnismétlő is, csak a büntetés kiszabása során értékelhető tényező. A történeti tényállást illetően, az iratokkal nincs alátámasztva a tényállás [81] és [100] bekezdése, mivel a törvényszék tanú2 sértett sérülései vonatkozásában orvosszakértői kompetencia hiányában tett olyan megállapítást, miszerint sérülését az I. rendű vádlott legalább közepes erővel okozta. Ehelyett az I. rendű vádlott vallomása és a rendelkezésre álló látólelet alapján csupán annyi ténybeli következtetés vonható le, hogy az I. rendű vádlott ezen sértettet álló, majd földön fekvő helyzetében is több alkalommal, ismeretlen erővel megütötte, ennek következtében igazolhatóan három, 8 napon belül gyógyuló sérülést szenvedett. Emellett álláspontja szerint az indokolás rész [266] bekezdésében foglaltakat, miszerint Terhelt1 I. rendű vádlott általi bántalmazásakor tanú1 sértett a korábban, id. Terhelt2 II. rendű vádlott által okozott sérülései folytán már védekezésre képtelen, teljeséggel kiszolgáltatott állapotban volt, amelyet az I. rendű vádlottnak is észlelnie kellett, a tényállás részeként szükséges megjeleníteni, amely ténymegállapítás a minősítésre is kihatással van az I. rendű vádlottat érintően. Szükséges továbbá mellőzni a [104] bekezdésből azt, hogy tanú2 sértett az I. rendű vádlottnak megbocsátott, mivel a sértett a bocsánatkérésre nem kívánt nyilatkozni. A jogilag releváns tények között indokolt továbbá feltüntetni azt, hogy tanú2 joghatályos magánindítványt terjesztett elő az I. rendű vádlottal szemben könnyű testi sértés vétsége miatt. Ezen helyesbítésekkel, illetve kiegészítésekkel a tényállás megalapozottá válik, így irányadó a másodfokú eljárásban, a felmentésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethetnek.

[6] Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállás alapján helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére, a cselekmények minősítése egy kivétellel törvényes. Tekintve, hogy az I. rendű vádlott, mivel észlelte tanú1 sértett védekezésre képtelen állapotát, cselekményének helyes minősítése a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdésre figyelemmel, a (6) bekezdés b) pontjának I. fordulata szerint minősülő, védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett súlyos testi sértés büntette.

[7] A büntetékiszabási körülményeket túlnyomórészt helyesen ismerte fel a törvényszék, ugyanakkor mellőzni szükséges tanú2 sértett bocsánatát, az időmúlásnak érdemi enyhítő hatást tulajdonítani nem lehet, míg további súlyosító körülmény az éjszakai elkövetés, az, hogy az I. rendű vádlott hosszú szabadságvesztésének kitöltése után rövid idővel, újabb büntetőeljárás hatálya alatt állva követte el a cselekményét. Mindezekre tekintettel a vádlottakkal szemben kiszabott joghátrány kifejezetten méltányosnak tekinthető, annak enyhítése nem indokolt.

[8] Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság, nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) és (2) bekezdései alapján változtassa meg, a tényállás helyesbítése és kiegészítése után az I. rendű vádlott tanú1 sérelmére elkövetett cselekményét a fentieknek megfelelően súlyosabban minősítse, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

[9] A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének felülvizsgálatát a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen végezte el, tárgyalás tartásának szükségessége nem merült fel. Az ítéltábla Terhelt1 I. rendű vádlott igazságügyi orvosszakértő ismételt

meghallgatására, valamint a lefoglalt bűnjel szemléjére vonatkozó bizonyítási indítványait elutasította, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a tanú1 által elszenvedett sérülések, illetve azok lehetséges keletkezési módjára vonatkozóan a szakértőt tárgyaláson mintegy négy alkalommal, az újonnan beszerzett bizonyítékokat elé tárva, kimerítően meghallgatta, Terhelt1 I. rendű vádlott bizonyítási indítványai ehhez képest új, eddig megválaszolatlan kérdést nem tartalmaztak.

[10] A nyilvános ülésen az I. rendű vádlott védője fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta. Egyetértett azon ügyészi állásponttal, miszerint az elsőfokú bíróság a tanú2 sérelmére elkövetett és az I. rendű vádlott által sem vitatott cselekmény vonatkozásában kompetenciáját túllépve állapította meg a legalább közepes erővel történő bántalmazást, amely megállapítás mellőzését kérte. Emellett a tanú1 sérelmére elkövetett bűncselekmény tekintetében továbbra is az I. rendű vádlott felmentését indítványozta, összességében az I. rendű vádlott eszméletlen állapotára, a sértett több alkalommal megváltoztatott vallomására tekintettel, illetve arra, hogy kívülálló tanú a történeteket megerősíteni nem tudta. Az elsőfokú ítélet megváltoztatására vonatkozó elsődleges indítványa mellett a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését is fenntartva, nyomatékos enyhítő körülményként kérte értékelni az első- és a másodfokú eljárás között felmerült további időmúlást.

[11] Id. Terhelt2 II. rendű vádlott védője a perbeszédében és a fellebbezés indokolásában foglaltakat, valamint indítványait ugyancsak fenntartotta, azt mindössze annyival egészítette ki, miszerint a megalapozatlan tényálláshoz a nyomozó hatóság által vétett számtalan hiba is nagyban hozzájárult, ezen hiányosságok az II. rendű vádlott terhére nem írhatók. Másodlagos indítványának kiegészítéseként azt kérte, hogy a II. rendű vádlottal szemben a maximumban megállapított tartamú, felfüggesztett szabadságvesztés büntetést alkalmazzon az ítéltábla.

[12] Terhelt1 I. rendű vádlott az utolsó szó jogán az ügyészi perbeszédhez kívánt észrevételt fűzni, miszerint a megállapított tényállás szerint nem lehajolt, vagy leguggolt, hanem letérdelt a sértett mellé és úgy bántalmazta, ezért a nadrágjának csurom vérnek kellett volna lenni. Ugyanakkor a tanú2 sérelmére elkövetett cselekmény kapcsán továbbra is őszinte megbánását hangoztatta, illetőleg pozitív irányba megváltozott családi körülményeit, valamint a jelentős időmúlást.

[13] Id. Terhelt2 II. rendű vádlott személyi körülményeinek, illetve életútjának részletezését követően az utolsó szó jogán előadta, hogy a büntetőeljárás az életét tönkretette, a faluban gyilkosnak szólítják, miközben tanú1 továbbra is jó barátja, véleménye szerint a sértett is elismerte, hogy ő nem bántotta. Továbbra is tehát ártatlanságát hangoztatta és azt, hogy tisztességes, büntetlen állampolgárként esetleges elítélése számára elfogadhatatlan.

[14] A védelmi fellebbezések részben megalapozottak, az alábbiak szerint.

[15] Az ítéltábla a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt – az elsőfokú ítélet ellen bejelentett védelmi perorvoslatok irányára tekintettel – teljes terjedelmében bírálta felül a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján. Teljes revízió keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére, a büntetések kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását, mindkét vádlott esetében. Emellett hivatalból döntött a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása alapján az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekről.

[16] A felülbírálat során mindenekelőtt megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pont], amely az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezte volna. Eljárási szabálysértésre az eljárás résztvevői sem hivatkoztak.

[17] Az ítéltábla ezt követően az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottságát vizsgálta [Be. 592. § (1)-(2) bekezdés].

[18] Megállapította, hogy a törvényszék igen széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le, ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, a tényállás tisztázása érdekében a bizonyítást továbbfejlesztve újabb tanúkat hallgatott ki, tárgyi bizonyítékokat szerzett be, helyszíni tárgyalást tartott, valamint az ügyben eljáró igazságügyi orvosszakértőt több alkalommal meghallgatta, illetve az I. rendű vádlott által elszenvedett sérülések tekintetében újabb orvosszakértői véleményt szerzett be. Indokolási kötelezettségének is messzemenően eleget tett, ítélete azonban kis részben megalapozatlan, részben iratellenesség, részben helytelen ténybeli következtetés okán [Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pont].

[19] Mivel a megalapozatlanság a Be. 592. § (1) bekezdés a) és b) pontjaira figyelemmel nem volt teljes, ténybeli okból nem jöhetett szóba az ítélet hatályon kívül helyezése, a részbeni megalapozatlanság pedig a Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja alapján kiküszöbölhető volt a tényállás helyesbítésével és kiegészítésével az ügyiratok tartalma, valamint ténybeli következtetés alapján. A részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése az ítéltábla számára a másodfokú eljárásban kötelező volt, mivel azt a törvény mérlegelést nem tűrő kötelezettségévé teszi (BH2019.220., Kúria Bhar.I.166/2029., EBH2018.B.8., Kúria Bt.III.1311/2017., EBH2019.B.9., Kúria Bhar.III.1436/2018.).

[20] Szükségessé vált továbbá a személyi rész kisebb korrekciója is, az iratok és a csatolt irat tartalma alapján, valamint ítéletszerkesztési hiba folytán a következők szerint:

- az elsőfokú ítélet [64] bekezdésében rögzített elítélés (Terhelt1 I. rendű vádlott) vonatkozásában mellőzi befogadásának megjelölését, a szabadságvesztés *kezdő* napja 2019. december 2., az I. rendű vádlott ezen büntetéséből *kitöltve szabadult* 2021. január 27. napján (Pesti Központi Kerületi Bíróság 24.Bk.20.732/2013. számú csatolt irat, szabadítási értesítő),
- a [65] bekezdés az indokolás részének tekintendő,
- mellőzi a [71] bekezdésben foglalt mondat második felét, miszerint a II. rendű vádlott „mozgása elnehezült, amely nyilvánvalóan rontja a fogvatartástűrő képességét”.

[21] Ezen pontosítások oka részben elírás korrigálása [Be. 453.§ (1) és (6) bekezdés] volt, részben az, hogy az I. rendű vádlott többszörös visszaesői minőségén túl egyben különös visszaesői minőségére vonatkozó megállapítás a jogi indokoláshoz tartozik, a II. rendű vádlott tekintetében pedig a csípőműtét utáni állapota, különösen a fogvatartástűrő képességére levont következtetés iratellenes és egyben bírói kompetencián túli megállapítás (igazságügyi orvosszakértői kérdés, e vonatkozásban pedig nem került sor szakértői vélemény beszerzésére).

[22] A történeti tényállást az ítéltábla a következők szerint helyesbíti és egészíti ki:

- a [81] bekezdés második mondatából mellőzi a „*legalább közepes erővel*” történő megállapítást,
- a [82] bekezdés első mondatából mellőzi a balta „*fokával*” történő ütésre vonatkozó megállapítást, valamint a második mondatból az I. rendű vádlott eszméletvesztésének tartamára vonatkozóan „*a körülbelül 10 percre*” történő megállapítást,
- a [83] bekezdés utolsó mondatában a „*Megdöglesz*” szót pontosítja helyesírási hiba folytán,
- a [84] bekezdés második mondatát mellőzi, helyette a következőket rögzíti: „*A földön fekvő tanú1 sértettet az egyik vádlott, vagy a vádlottak közösen a fején és a felsőtestén tovább bántalmazták, az eljárás során azonban a bántalmazó vádlott személyét beazonosítani nem lehetett.*”,
- mellőzi a [96] bekezdésben rögzített, a bántalmazással össze nem függő külsérelmi nyomot, illetve annak leírását,
- a [100] bekezdésben tanú2 sértett sérüléseit a vesszők, illetve zárójelek elhagyásával annyiban pontosítja, hogy ezen sértett három sérülést szenvedett el: *a fejbőr nyílt sebt, jobb oldalon a szem környezetében véraláfutást eredményező zúzódást és a bal fülön 1 centiméter hosszú hámlorzsoltást,*
- a [101] bekezdést kiegészíti azzal, hogy *tanú2 sértett 2022. június 8. napján könnyű testi sértés vonatkozásában magánindítványt terjesztett elő,*
- mellőzi a [104] bekezdésében foglaltakat,
- a [103], [105], [106] és [107] bekezdéseket az indokolás részének tekinti.

[23] A tényállás részbeni megalapozatlansága kiküszöbölésének mindkét sértett esetében az elszenvedett sérülések, azok keletkezési módja, ezáltal a vádlottak cselekvősege, cselekményeik minősítése, részben büntethetőségük, valamint az ítélet közérthetősége miatt

volt jelentősége. A Kúria állandó gyakorlata szerint ugyanis – ítéletszerkesztési hibától függetlenül – el kell különíteni a jogerős ügydöntő határozat történeti tényállásába tartozó megállapított tényeket, valamint az ítélet indokolásába tartozó részeket, így a bizonyítékok értékelését vagy jogi indokolásába tartozó következtetéseket és megállapításokat (pl. BH 2025.56. [39]).

[24] A történeti tényállásból mellőzött, a tanú1 sértett bántalmazással össze nem függő sérülésének leírása, az I. rendű vádlott bocsánatkérésére és tanú2 sértett bocsánatának hiányára, valamint az eljárás időtartamára vonatkozó megállapítások pedig egyértelműen az ítélet indokolásának részét képezik, ezért ezeket az ítéltábla annak tekintette.

[25] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát az ügyiratok tartalma alapján kiküszöbölve, a Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja és (5) bekezdés b) pontja alapján részben eltérő tényállást állapított meg. Az így helyesbített és kiegészített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet, a Be. 593. § (3) bekezdése alapján. Az eltérően megállapított tényállásrész tanú1 sértett id. Terhelt2 II. rendű vádlott általi többszöri megszurását és a földön fekvő sértett megrugdosását követő cselekményrészre vonatkozott, amely bár mindkét vádlott cselekvőségét érintette, azonban csak az I. rendű vádlott esetében eredményezett felmentő rendelkezést. Mivel a bizonyítottság hiányán nyugvó felmentésnél a megalapozottság sajátosan érvényesül, szükségessé vált ügynevezett nemleges tények rögzítése is a tényállásban.

[26] Az iratellenes megállapítás részben az Terhelt1 I. rendű vádlott által tanú2 sértettnek okozott sérülés keletkezési módját, az erőbehátás nagyságát érintette. Egyetértve a fellebbviteli főügyészség álláspontjával, miszerint az, hogy az I. rendű vádlott ököllel, *legalább közepes erővel* ütötte meg a sértettet, semmilyen bizonyítékkal nincs alátámasztva, a rendelkezésre álló orvosi dokumentumok ilyen nem tartalmazznak, szakértői bizonyítás pedig e sértett tekintetében nem folyt, így ezen megállapítás bírói kompetencián túli (BH2012.60.), az ítéltáblának ezért mellőznie kellett. Ennek azért is volt jelentősége, mert közepes erőbehátás esetén, a bírói gyakorlat szerint a fejre, ököllel mért ütés esetén fennállt volna a súlyosabb, 8 napon túl gyógyuló sérülés, ezáltal a súlyosabb minősítés lehetősége. Ugyanezen sértett vonatkozásában az elszenvedett sérüléseket is szükséges volt pontosítani - miszerint a sértett 3 rendbeli sérülést szenvedett el: a fejbőr nyílt sebét, a jobb szem alatti terület zúzódását és véraláfutást eredményező zúzódását, valamint a bal fülön 1 centiméter hosszú hámosorolást – mivel az nem volt egyértelműen megfogalmazott. Pótolni kellett továbbá – ugyancsak a fellebbviteli főügyészségi észrevétellel egyetértve - hogy tanú2 sértett könnyű testi sértés vétsége miatt 2022. június 8. napján magánindítványt terjesztett elő, ami az I. rendű vádlott büntethetősége miatt bírt relevanciával.

[27] A tanú1 által Terhelt1 I. rendű vádlottnak okozott sérülés elkövetési módjára vonatkozóan mellőzni volt szükséges, hogy tanú1 sértett a balta *fokával* ütötte meg az I. rendű vádlott fejét, tekintettel arra, hogy Dr. szakértő1 igazságügyi orvosszakértő, a 2024. január 8. napján történt meghallgatásakor (31. jegyzőkönyv 9. oldal) még akként nyilatkozott, hogy az I. rendű vádlott fejsérülése a balta fokával történő ütés eredménye is lehet, a balta élével, illetve nyelével történő ütés egyértelműen kizárható, de az akár létrejöhetett egy farönkkel történő ütés, illetve hanyatt esés eredményeként is, már egy későbbi meghallgatásán 2024. április 29. napján (59. jegyzőkönyv 3. oldal) ezzel ellentétesen nyilatkozott, miszerint a balta fokával való ütés kizárt, nem zárható ki azonban a balta élével, valamint egy fahasábbal történő ütés. Megjegyzendő, hogy amint azt a törvényszék ítéletének [26] bekezdésében pontosan rögzítette, e tekintetben a nyomozó hatóság a büntetőeljárást tanú1 sértettel szemben jogos védelem okán megszüntette.

[28] Nem értett egyet a másodfokú bíróság a törvényszék azon megállapításával sem, miszerint az I. rendű vádlott az ütés hatására *körülbelül 10 percre* veszítette el az

eszméletét, amely következtetésre id. Terhelt2 II. rendű vádlott segélyhívása kapcsán rendelkezésre álló okirati bizonyíték alapján jutott, mivel a 20 perc 15 másodperces segélyhívás közepénél, 10 perc elteltével is a fia, azaz az I. rendű vádlott eszméletlenségéről számolt be a diszpécsernek ([202] bekezdés). Dr. szakértő1 igazságügyi orvosszakértő ugyanakkor, ugyancsak a 2024. január 8. napján történt meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy a rendelkezésre álló orvosi dokumentumok alapján az I. rendű vádlott hosszabb eszméletvesztésére utaló utólagos vegetatív tünetek, hányás, szédülés, fényérzékenység, egyéb neurológiai tünetek nem kerültek leírásra, így a hosszabbtávú eszméletvesztés csaknem teljes bizonyossággal kizárható, azonban egy rövid, hirtelen, néhány másodperces eszméletvesztés nem kizárható (31. jegyzőkönyv 10. oldal). Ugyanezt erősítette meg védői kérdésre is a szakértő (31. jegyzőkönyv 12. oldal), miszerint mást jelent az eszméletvesztés és a tudatállapot változás, ennek szintjeit egy telefonhívás alapján nem lehet megbecsülni. Az, ha valaki fekszik a földön, akár behunyt szemmel, nem biztos, hogy eszméletlen, azonban még nem teljesen tiszta tudatú, az esetleges eszméletvesztés időtartamának megítéléséhez emellett fontos adalék, hogy az I. rendű vádlott alkoholos befolyásoltság alatt állt. Id. Terhelt2 II. rendű vádlott az eljárás során mindvégig tagadta a bűncselekmény elkövetését, amellet, hogy tanú1 cselekvőségére vonatkozóan is többféle verziót adott elő a segélyhívás alatt, beszélt az I. rendű vádlott fejének szétveréséről, mintegy 15 alkalommal, és arról is, hogy a baltás támadó őt is fejbe vágta (elsőfokú ítélet [133] bekezdés), amely vádlotti elmondások nyilvánvalóan nem nyertek alátámasztást semmilyen egyéb bizonyíték által. Ezáltal a II. rendű vádlott segélyhívásából az eszméletvesztés időtartamára nem volt következtetés levonható, felülírva az orvosszakértő aggálytalan véleményét és figyelembe véve a II. rendű vádlott szintén alkoholos befolyásoltságát is.

[29] Id. Terhelt2 II. rendű vádlott mindvégig tagadó vallomásával szemben ugyanakkor az elsőfokú bíróság helytálló mérlegelés alapján jutott arra a következtetésre, hogy tanú1 sértettet csakis a II. rendű vádlott bántalmazhatta, egy késsel legalább 6 alkalommal háton szúrta, majd a földön fekvő sértettet többször megrúgta. Ez utóbbira tanú3 tanú vallomása szolgált bizonyítékkal, akinek a vallomását az elsőfokú bíróság ítéletének [160]-[164] bekezdéseiben ismertetette. tanú3 volt az egyetlen kívülálló tanú, aki látta a sértett megrugdosását, vallomása – szemben a II. rendű vádlott és tanú1 sértett részleteiben több alkalommal megváltoztatott, önmagában is ellentmondó vallomásaival - mindvégig következetesen egyező volt. Bár ezen tanú sem látta végig az eseményt, a sértett II. rendű vádlott általi bántalmazását megerősítette, hogy a vádlottak közül ő volt az, aki az eseményeket követően intenzíven érdeklődött nála a sértett állapota felől. A késsel történő bántalmazás módjára vonatkozó elsőbírósági megállapítások is helyesek voltak, azokkal az ítéltábla maradéktalanul egyetértett.

[30] A sértett további, I. rendű vádlott általi bántalmazására vonatkozó mérlegelés azonban ellentmondott a logika szabályainak. Az elsőfokú bíróság mérlegelésének eredményét ítéletének [258] bekezdésében összegezte. Ezen bántalmazások kapcsán a másként történés lehetőségének kizártságát részben tanú1 e tekintetben elfogadott vallomásával, a II. rendű vádlott „csípőbetegsége” miatti mozgáskorlátozottságával, valamint az I. rendű vádlott hosszabb időtartamú eszméletvesztéséből történő felriadásával, illetve azon felismerésével magyarázta, hogy ekkor tudatosult benne, hogy tanú1 vágta őt fejbe a baltával, ezért ezt megtorolta. Az ítéltábla álláspontja szerint azonban tanú1 az eljárás során számos alkalommal megváltoztatott vallomása nem volt kétséget kizáró bizonyítéknak tekinthető, részben ittassága miatt, másrészt arra tekintettel sem, hogy ő maga is gyanúsítottként szerepelt az ügyben a baltával történő támadás miatt, így nyilvánvalóan önmagát is menteni

kívánta. Emellett a I. rendű vádlott hosszú eszméletvesztése is megdőlt, ahogyan azon elsőbírósági következtetés is, miszerint a II. rendű vádlott csípőműtét előtti állapota kizárta volna a földön fekvő sértett ököllel történő bántalmazását, hiszen ő maga nyilatkozott ügyészi kérdésre, miszerint csípőprotézis műtétje előtt, a cselekmény időpontjában annyira le tudott hajolni, hogy a tenyerével a térdét tudta megérinteni (20. sorszámú jegyzőkönyv 7. oldal), így nyilvánvalóan guggolni vagy térdelni is képes volt, figyelembevve ismét ittas és feldúlt állapotát is, továbbá vallomásának azon részeit is, amelyben lépcsőzésről és kerékpározásról számolt be, ekképpen tehát nyilvánvalóan nem volt mozgásában annyira korlátozott, amely kizárhatta volna a földön fekvő sértett ököllel történő bántalmazását.

[31] Mivel tehát az ítéltábla ellentétes következtetése szerint nem volt kizárható, hogy a sértettet a II. rendű vádlott bántalmazta tovább, azonban más bizonyíték nem állt rendelkezésre a vádlottak tagadásával szemben, a fentiekre is tekintettel, ezen cselekménysor vonatkozásában nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy a sértett szűrt sérülésein kívüli sérüléseit melyik vádlott, esetlegesen mindkét vádlott együttesen okozta volna. A Be. 7. § (4) bekezdése értelmében a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére. A bírói ítéletnek bizonyosságon kell alapulnia, azonban az elsőfokú bíróság által igazoltnak látott releváns történeti tényeket ezen cselekménysor vonatkozásában az ítéltábla nem találta bizonyítottnak, ezért a Be. 589. §-a alapján alkalmazandó Be. 566. § (1) bekezdés c) pont II. fordulata alapján, mivel nem bizonyított, hogy a bűncselekményt melyik vádlott, avagy a vádlottak mindketten elkövették, Terhelt1 I. rendű vádlottat a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének vádja alól felmentette.

[32] Ekképpen Terhelt1 I. rendű vádlott és védője súlyos testi sértés büntette vonatkozásában felmentés érdekében bejelentett fellebbezése eredményre vezetett, míg a pontosított, kiegészített és helyesbített, immáron megalapozott és a másodfokú eljárásban irányadó tényállás alapján id. Terhelt2 II. rendű vádlott és védője felmentést célzó fellebbezése nem vezethetett eredményre. Az ítélet teljes megalapozatlanságát eredményező ok hiányában, vagy a részbeni megalapozatlanság orvoslását követően ugyanis a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja. Az elsőfokú bíróság helyes bizonyítékértékelő tevékenységének eredményeként helytállóan állapította meg a cselekmény előzményeit, helyszínét és időpontját, valamint azt, hogy szóváltást követően tanú2 sértettet Terhelt1 I. rendű vádlott két kézzel ököllel a fején megütötte, melynek következtében 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett, majd azt követően, hogy tanú1 sértett ezen bántalmazásba beavatkozva egy baltával leütötte az I. rendű vádlottat, id. Terhelt2 II. rendű vádlott dühében tanú1 sértettet legalább 6 alkalommal a háta közepén és mindkét oldalán egy késsel megszúrta, majd a földön fekvő sértettet többször megrúgta. A II. rendű vádlott által okozott szűrt sérülések eredményeképpen a sértett 8 napon túl gyógyuló, közvetetten életveszélyes sérülést szenvedett. Az elsőfokú bíróság által e körben adott igen részletes indokolásával az ítéltábla szintén mindenben egyetértett.

[33] Az I. rendű vádlott cselekvőségét érintően a jogi indokolás [264] bekezdéséből csupán az erőbehatásra vonatkozó megállapítást kellett mellőzni, az eltérő minősítés miatt továbbá a [266] bekezdésben foglaltakat is.

[34] Emellett mellőzni volt szükséges a [113], [117], [118] bekezdéseket, a [132] bekezdés második mondatát, a [150] bekezdés harmadik mondatát, valamint [156] utolsó előtti mondatát és a [176] bekezdés utolsó mondatának utolsó mondatrészét, valamint a [262] bekezdést, tekintettel arra, hogy ezen megállapítások nem tartoznak az ítélet indokolásába, és nem felelnek meg a szakszerű megszövegezés követelményének sem.

[35] Büntethetőségi akadály hiányában a törvényszék törvényesen vont következtetést mindkét vádlott bűnösségére, a bűncselekmények jogi minősítése is helyes volt, az I. rendű vádlott részfelmentése ellenére, mivel az nem volt kihatással a II. rendű vádlott cselekvőségére, ahogyan a Kúria 3/2013. Büntető jogegységi határozatára vonatkozó hivatkozások is helytállóak voltak. Ennek megfelelően Terhelt1 I. rendű vádlott esetében a súlyosabb, 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására irányuló szándékra (az erőbehatás tisztázatlan nagyságrendje miatt), id. Terhelt2 II. rendű vádlott esetében az eredményen túli szándékra nem volt következtetés levonható. A közvetett életveszélyt eredményező sérülés vonatkozásában csupán megjegyzendő, hogy a rendelkezésre álló orvosi dokumentumok alapján megállapítható, hogy az életveszély elhárítására e sértett esetében orvosi beavatkozás (drain bevezetés) történt, a lég- és vérmell megszüntetésére. Mivel tanú2 magánindítványa joghatályos volt, nem volt akadálya Terhelt1 I. rendű vádlott felelőssége vonásának (BH 2024.286., Kúria Bfv.975/2023/7. [32], [33] bekezdések).

[36] A törvényszék helyes indokolása alapján tehát a cselekmények eltérő minősítésére sem volt alap.

[37] Az elsőfokú bíróság a Kúriának a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. Büntető kollégiumi véleménye figyelembevételével csaknem teljeskörűen feltárta a vádlottak javára és terhére értékelhető alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket. Az enyhítő körülmények közül mellőzni kellett azonban Terhelt1 I. rendű vádlott esetében tanú2 bocsánatát, tekintve, hogy az ellentétes a 20. sorszámú jegyzőkönyv 15-16. oldalain rögzítettekkel, mivel a sértett nem fogadta el a bocsánatkérést, id. Terhelt2 II. rendű vádlott esetében megromlott egészségi állapotát és csökkent börtöntűrő-képességét, illetve a súlyosabb büntetési tétellel fenyegetett bűncselekmény miatt az időmúlást esetében kisebb súllyal lehetett csak értékelni. A súlyosító körülmények sorából Terhelt1 I. rendű vádlott esetében mellőzte az ítéltábla a bosszúvágyat, ugyanakkor további súlyosító körülményként értékelte a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetést.

[38] Az elsőfokú bíróság a büntetési célok szem előtt tartásával, a büntetéskiszabás elveire figyelemmel, valamennyi szempontot gondosan mérlegelve, id. Terhelt2 II. rendű vádlott esetében helyesen jutott arra a következtetésre, hogy e vádlottal szemben, különösen a bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára, szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt, más büntetés szóba sem jöhetett, figyelemmel a bírói gyakorlatra is. A II. rendű vádlott büntetlen előéletére és kedvező személyi körülményeire, valamint a bűncselekmény körülményeire (a sértett megelőző magatartására) tekintettel azonban, a másodlagos védelmi indítványnak helyt

adva, az ítéltábla lehetőséget látott a szabadságvesztés tartamának kisebb mértékű csökkentésére, ezáltal a büntetés enyhítésére, az ugyancsak törvényesen alkalmazott közügyektől eltiltás alkalmazása mellett, amelynek tartama így is arányban álló volt a szabadságvesztés tartamával. A végrehajtási fokozatra és a feltételes szabadság legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezések korrekcióra nem szorultak.

Terhelt I. rendű vádlott esetében a részbeni felmentésre tekintettel, immáron egy rendbeli bűncselekmény (vétség) miatt kellett joghátrányt alkalmazni. E vádlott többszörös visszaesői minőségére tekintettel azonban, a büntetési tételkeret 3 hónaptól 3 évig terjedő szabadságvesztés, ennek figyelembevételével az 1 év 7 hónap 15 napban meghatározható középérték közelében állapította meg az ítéltábla a szabadságvesztés tartamát, esetében sem látva lehetőséget közérdekű munka vagy pénzbüntetés alkalmazására, de kedvezőtlen előéletére tekintettel a szabadságvesztés büntetés próbaidőre történő felfüggesztésére sem. Helyes volt a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása is, melynek tartamát azonban a szabadságvesztés tartamához kellett igazítani. Mivel az I. rendű vádlott esetében vétség miatt alkalmazott az ítéltábla szabadságvesztést, végrehajtási fokozatát a Btk. 37. § (2) bekezdés b) pontja alapján börtönben állapította meg. A feltételes szabadság lehetőségéből az I. rendű vádlott kizárt, a törvény kötelező rendelkezése folytán.

[39] Tekintettel arra, hogy az I. rendű vádlott bűnösségét 1 rendbeli bűncselekményben állapította meg a másodfokú bíróság, mellőzte a halmazati büntetésre utalást, továbbá a rendelkező részből a különös visszaesői minőségre történő utalást is, tekintve, hogy a különös visszaesőkre vonatkozó rendelkezések a többszörös visszaesőkre is irányadók, a többszörös visszaesői minőség mellett az egyben különös visszaesőnek is minősülő bűnisméltés súlyosító körülményként veendő figyelembe.

[40] A további járulékos kérdésekről, így az I. rendű vádlott esetében az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításról, valamint a bűnjelekről a törvényszék helyesen és törvényesen rendelkezett.

[41] A bűnügyi költség viseléséről azonban – a Be. 574.§ (2) bekezdése, valamint 575.§ (1) bekezdése alapján - a felmentésre tekintettel az ítéltábla akként rendelkezett, hogy az elsőfokú eljárás során felmerült és az I. rendű vádlottra eső bűnügyi költségből a tanúl sértett vonatkozásában felmerült igazságügyi orvosszakértői díj felét az állam viseli.

[42] A fentebb kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a szükséges részben a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta, kötelezve még a II. rendű vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére, illetve mentesítve az I. rendű vádlottat, a Be. 613. § (1) bekezdés, valamint (2) bekezdés a) pontja alapján, a fellebbezés eredményessége okán.

[43] Rögzítette még az ítéltábla az I. rendű vádlott tényleges tartózkodási helyét, valamint a II. rendű vádlott telefonos elérhetőségét, a Be. 184. § (2) bekezdés f) és g) pontjaira figyelemmel, a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontja alapján.

[44] Az ítélet elleni további fellebbezés lehetősége a Be. 615. § (1)-(2) bekezdéseiben foglalt feltételek hiányában kizárt.

Debrecen, 2026. január 22.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, Dr. Mocsáry Eszter s.k. előadó bíró, Dr. Deák Judit s.k. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 4.B.53/2023/92. számú ítélete id. Terhelt2 II. r. terhelt vonatkozásában a Debreceni Ítéltábla jelen ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. január 22.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke

Záradék: A Miskolci Törvényszék 4.B.53/2023/92. számú ítélete Terhelt1 I. r. terhelt vonatkozásában a Debreceni Ítéltábla jelen ítéletében írt változtatással 2026. január 26. napján jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. január 27.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke